

Salou

M'incorpo. Tinc el cap tèrbol. Els ulls se m'inunden amb un esclat de llum. Els mig acluco i començo a distingir una gran taca blava, esquitxada amb una infinitat de reflexos que ballen. Ah, sí, hem vingut a passar el dia a la platja. De sobte, apareix una figura humana que se situa al mig de la panoràmica. Enfoco la mirada. És un jove d'espatlles amples que es llança a l'aigua, n'emergeix uns metres més enllà i comença a nedar cap a l'horitzó amb braçades vigoroses. Miro a la dreta i et veig a tu, que també estàs asseguda, observant el banyista amb atenció. Bé, no t'ho puc tenir en compte perquè prou que jo repasso les dones que ronden pel sorral. I això que tu et conserves molt bé, però, noia, dotze anys de casats donen fins per avorrir-se. Jo tampoc estic malament. De fet, puc nedar tant o més lluny que aquest barbamec, que deu haver esculpit el cos al gimnàs i segur que treu el fetge per la boca al més mínim esforç aeròbic. Ja ho veuràs, aniré fins a la boia. M'aixeco, faig un intent d'estirament, però no sé què més fer i faig veure que em trec la mandra de sobre.

—Meri, vaig a nedar.

—Molt bé.

—Trigaré una mica, aniré fins a la boia.

—Entesos.

No sembla que la missió t'impressioni gaire. És igual. Salto a l'aigua i començo a fer braçades. Trec el cap i m'adono que he descrit un quart de cercle i que estic nedant en paral·lel a la platja. Rectifico el rumb i continuo. Al cap de poc, torno a aturar-me per recuperar forces i valorar la situació. Finalment, arribo a la boia. Sí que estava lluny! Veig la gent a la sorra petita petita...

A la tornada decideixo donar-ho tot i no parar. A empentes i rodolons arribo a la costa. Amb l'esgotament, ja no estic segur d'on sou. Ah, sí, ja us veig. Ets de bocaterrosa sobre la tovallola que tens des que festejàvem i els nens són al teu costat jugant a enterrar-se. Ostres, és ben cert que l'exercici físic aixeca la libido, perquè trobo que fas molt goig. Vaig fins a tu i m'escorro els cabells i el banyador perquè regalimin sobre la teva esquena. Fas un crit d'esglai i t'arqueges, sobresaltada.

—Para, tabalot!

Tabalot no és un insult que facis servir gaire, així que m'ho prenc com un apel·latiu amorós. M'estiro al teu costat, deixant-me caure com un cos mort. M'adormo com un soc. Al cap de no sé quanta estona, em desvetllen una veu llunyana que es va fent progressivament més forta i una mà que em sacseja amb braó.

—Eudald! Eudald, Eudald!

Eudald? Qui és l'Eudald?

—Eudald, aixeca't, que hem de marxar. Se'ns ha fet tardíssim!

Em giro, obro els ulls i veig una dona que xiscla. Soc a la platja on hem anat a passar el diumenge la Sara, el Pau, tu i jo, però en comptes de ser amb vosaltres soc amb una altra dona i uns altres nens.

—Aaah! Qui ets? —dius espantada.

—Em dic David. No sé què ha passat... Crec que en sortir de l'aigua m'he equivocat de tovallola.

—Això sembla, però, i el meu marit? Què n'has fet?

—Que què n'he fet? No el conec, jo, el teu marit.

—L'Eudald...

—Sí, l'Eudald, ja ho he sentit. No ho sé, us portàveu bé?

Intentes respondre'm i emets una sèrie de sons inarticulats. És evident que et sembla una poca-soltada que insinuï que el teu home t'ha abandonat. Arribem a la conclusió que li deu haver passat el mateix que a mi. Li truques però està fora de cobertura. Ho proves uns quants cops, sempre amb el mateix resultat.

—Buf, sempre va al límit de bateria. Mira que li dic que no pot anar així pel món, que després passa el que passa. Però ni cas.

Et miro amb ulls neguitosos.

—Té, truca tu a la teva dona. Per cert, em dic Anna, ja que ho preguntes.

És veritat, que sapastre soc! Agafo el mòbil, em dispo a marcar i m'adono que no em sé el número. Des que es guarden a la memòria de l'aparell, no me n'he après cap. En canvi, encara recordo el que teníem a casa quan era petit: 787 09... És igual. Centrem-nos.

—Mira, vaig cap a aquesta banda a veure si trobo la meva dona. Tu ves en l'altra direcció per buscar el teu home. Quedem aquí i si no els trobem fem el recorregut invers.

Fas que sí amb el cap i emprenem ràpidament cadascú el seu camí. Mentre vaig avançant, m'adono que no la trobaré. El sol s'ha post i ja queda poquíssima gent. Un cop hem pentinat tota la zona, planifiquem els propers passos, mentre tu comences a espolsar les tovalloles amb una mà i els nens es queixen que tenen gana i fred.

—I el teu cotxe?

—Hem vingut caminant des de l'apartament, però ara no el sabria trobar. Són tots iguals!

—Saps què? Ja veus que els nens necessiten anar a casa. Acompanya'm, poso aquests a sopar i a dormir, truquem a la policia i organitzem un pla.

En vint minuts som a casa teva, un petit xalet en una urbanització als afores de la vila. La casa està decorada amb molt bon gust. Tu t'has posat un pareo a la cintura per no mullar el seient del cotxe i veure't així vestida i donant-nos ordres a tots tres amb decisió em produeix un cert esverament.

—Jana i Max, a la dutxa de pet. I no vull sentir ni mu. David, guarda el menjar a la nevera, sisplau, que no es faci malbé. Jo torno a provar de localitzar el meu marit i si no respon truquem a la policia.

—Si teniu un ordinador puc mirar si la meva dona m'ha escrit.

—La Jana et pot deixar el seu. Jana, deixa-li un moment el teu Mac al senyor, fes el favor.

La nena posa cara de pomes agres, però va a l'habitació i torna amb un portàtil. Mentre obro el correu, tu tens temps de posar roba a la rentadora i trucar al 112. Sento que xerres una bona estona, però perdo el fil de la conversa perquè vas amunt i avall de la casa. Quan penges, m'expliques la situació:

—M'ha costat molt que em diguessin que vindrien. Diuen que tenen assumptes més importants a resoldre i que nosaltres ens podem espavilar. Si no t'ajuden quan els necessites per a què els volem? En fi, diu que vindran quan tinguin efectius disponibles. Ja podem esperar asseguts.

—D'acord, d'acord. Organitzem la intendència i ja arribaran.

—Entesos. Com va amb el correu?

—Just acabo d'entrar-hi. Veig correus de la feina, però cap de la Meri.

Desapareixes pel passadís i tornes amb unes quantes peces de roba.

—Mira, això és de l'Eudald. Dutxa't i canvia't, que deus estar incòmode.

Tot sortint de la dutxa, sona el timbre. La policia! Jo ja m'havia oblidat d'ells, i per l'expressió de sorpresa que fas, tu també. La parella d'agents ens enganxen a tu amb biquini i pareo i a mi descamisat. Fan una llambregada a la sala, es porten la mà al temple i es presenten:

—Sou vosaltres que heu trucat pel cas d'un desaparegut?

—Sí, i a bona hora arribeu! —clames.

—Fem el que podem, senyora. En tot cas, veiem que el tema està solucionat...

—El tema no està solucionat! El meu marit no ha aparegut i la seva dona tampoc. —Els expliquem la situació i en fer-ho ens adonem que fa ben bé una hora que no intentem localitzar els nostres respectius cònjuges. Tu truques i jo torno a mirar el correu, però un cop més rebem el silenci per resposta.

—Bé, nosaltres no podem fer res més. Segur que és un malentès o una aventura i que tard o d'hora apareixeran. Si no és així, demà a primera hora aneu a comissaria a presentar una denúncia.

I, sense més explicacions, se'n van i ens tornen a deixar sols.

En acabat de sopar, mentre desparem taula, dius:

—Estic trista i desmoralitzada. No ho sé tu, David, però jo necessito una copa de vi. Tu en vols?

—Vinga, va. M'anirà bé.

El serveixes i ens asseiem al sofà. Proposo un brindis:

—Perquè retrobem aviat els nostres éssers estimats. —Dic això, però en realitat penso en comets d'atractiva, de valenta, en l'empenta que tens...

Les corredisses del nen per la sala em treuen de les meves elucubracions. Te l'endús a la cambra, l'ajudes a posar-se el pijama i li fas un petó de bona nit. Jo m'ho miro des del marc de la porta.

—El papa sempre em llegeix un conte! —reclama. Tu sospires i jo intervinc:

—Deixa-m'ho a mi, Anna. —Agafa un llibre que té una astronauta a la portada, m'assec al llit i li llegeixo, mirant de posar el màxim d'emoció a la història. S'adorm en un no-res.

Els meus talents de narrador t'impressionen i m'ho agraeixes. Em confesses que tenir-me al teu costat t'ha ajudat a no defallir i em dius que em quedi a dormir al sofà. No sembla que res pugui ensorrar-te, ets extraordinària, penso, però no ho dic i em limito a un “moltes gràcies, Anna”.

L'endemà a les set, sona l'alarma del mòbil. Malgrat les notes dolces d'una guitarra acústica, em sento com si m'hagués despertat una serra radial. De fet, he dormit força, però el son era tan profund que deambulo entre el món oníric i la realitat i, fins que no han passat uns minuts, no m'adono d'on soc.

M'aixeco de pressa per mirar si encara ets al sofà i per confirmar que el que va passar ahir no ha estat una fantasia. Encara dorms. La teva expressió és serena i reposada. Et desperto amb cura, perquè no voldria que t'espantessis en adonar-te que no has dormit a casa teva, i sembla que ho aconsegueixo, perquè en veure'm esbosses un somriure tímid.

—Bon dia, David. Prepararé l'esmorzar mentre els nens dormen.

Sense anunciar-ho, vens a la cuina i m'ajudes, com si res. No preguntes on són les coses, sinó que vas obrint calaixos fins que trobes el que necessites, observant què faig per esbrinar si esmorzarem dolç o salat o si seurem a la taula de la cuina o a la del menjador.

—Què fem avui?

Evidentment, et refereixes als passos a seguir per resoldre aquest sidral. Però sona bé i faig broma:

—Havia pensat windsurf i platgeta. —Riem. —No, seriosament. El que he de fer ara mateix és portar els nens a l'escola. Serà més fàcil que trucar per dir que estan malalts i tenir-los a casa preguntant on és el seu pare.

—D'acord. Tu porta'ls i jo puc trucar a la policia i insistir, a veure si ens poden ajudar. Amb una mica de sort, quan tornis, ja seran aquí.

—Perfecte, fem-ho així, doncs.

—Ostres, ara que hi penso! Avui he de teletreballar. Tenim una reunió importantíssima, no la puc anul·lar. A aquesta gent d'Estocolm no se li pot dir que no.

—Ara que ho dius, jo tampoc puc faltar a la feina. El meu company em va canviar el torn perquè operaven la seva mare. I aquesta setmana l'altra companya està de vacances, així que estic sola.

—Fem una cosa: no vindrà d'un dia. Tu ves a treballar i jo em quedo fent feina amb l'ordinador de la Jana. Ens trobem a la tarda i decidim sobre la marxa.

—I què faig amb els nens? Normalment, és l'Eudald qui els va a buscar.

—Ja hi vaig jo. I no descartis que el teu marit aparegui a la sortida de l'escola. Potser ve amb la Meri i descobrim que s'han embolicat!

Ha passat una setmana des que em vas esquixar amb les gotes salades que portaves del mar i encara ets aquí. És clar que ja no dorms al sofà, perquè després de les dues primeres nits, i en veure que paties d'un mal d'esquena terrible, em va semblar evident que dormissis al meu llit.

Els nens ja s'hi han acostumat: jo els porto a l'escola al matí, tu els reculls a la tarda i junts els llegim un conte abans d'anar a dormir. La rutina ens ha impedit buscar les nostres parelles, tot i que, per ser sincera, tampoc ens hi hem esforçat gaire. Després de llargues jornades laborals, de portar els nens a les extraescolars i d'ocupar-nos de la casa, hem preferit petar la xerrada amb unes copes de vi o mirar una sèrie que dedicar-nos a esbrinar què ha passat.

—David, tu estàs bé aquí?

—És clar que sí! No t'ho sembla?

—Sí... però de vegades penso que acabaràs marxant per retrobar la teva dona.

—Em necessites, no et puc deixar sola —diu amb una seguretat absoluta.

Les teves paraules em provoquen una esgarripança d'emoció que fa que m'abraci a tu amb totes les meves forces, i tu em respons besant-me amb passió. Passada una estona tornes al tema:

—Creus que ells estan junts?

—Potser sí que aquell dia tu vas nedar cap a l'esquerra i l'Eudald ho va fer cap a la dreta...

—Potser algun dia ho descobrirem.

—O potser no ho sabrem mai.